

Huisarts André van Loenen heeft een dokterspraktijk en is directeur van Medisch Centrum Zaan zorg waar verschillende hulpverleners met elkaar samenwerken. Om de week schrijft hij voor deze krant.

Bang om ziekteverzuim

„Nou, gelukkig bent u weer thuis”, zeg ik tegen mevrouw Van Straaten, 43 jaar. Ik ben bij haar op visite. Haar man is 2 jaar geleden overleden door een auto-ongeval. Ze heeft de zorg voor haar dochter van 8 en zoontje van 4 jaar. Door het missen van de laatste trede van de trap acht weken geleden, liep ze een flinke snijwond op haar rug op, een hersenschudding en een breuk van een van haar rugge-wervels. Ze moest tijdelijk worden opgenomen op een kortelijnsverblijf (KLV)-bed om te herstellen. Haar kinderen konden gelukkig opgevangen worden door opa en oma. Twee dagen geleden is ze thuis gekomen.

„Ik baal zo ontzettend dokter. Ik heb net een nieuwe baan, waar ik nu dus reeds acht weken ziek van ben geweest. Ik hoop dat mijn werkgever het begrijpt, anders heb ik echt wel een probleem binnenkort, als mijn contract afloopt.” Het is een angst die bij veel patiënten leeft. Je hebt horen van werkgevers (en leidinggeven-den), die totaal niet om hun personeel geven en alleen maar aan productie en geld denken. Ziek zijn bestaat niet in hun ogen en als je dat wel bent, dan wordt je bestookt met mailtjes, belletjes, er worden irreële eisen gesteld en je loon wordt (onterecht) ingehouden of het kost je vakantieda-gen. In het ergste geval wordt je contract niet verlengd. Je cao dan goed doornemen is belangrijk, omdat veel niet klopt wat bepaalde werkgevers zeggen. Een bedrijfsarts mag om informatie vragen, maar een werkge-ver zeker niet. Echter proberen zij het op hun eigen manier. Het omgekeer-de effect is meestal het geval. Werkne-mers herstellen (door de druk die erop ze gelegd wordt) langzamer, krijgen weerstand naar de werkgever en overwegen soms een andere baan te zoeken. Gezondheid en ziekte horen bij het leven. Ik zou zelf niet willen werken bij een weinig meelevende werkgever, die dat allemaal niet snapt. Omgekeerd moet je als patiënt je werkgever ook begrijpen. Voor niets gaat de zon op. Je ontvangt een salaris dus zet je je in om weer gezond te worden,

dat is logisch. Van thuis zitten word je echt niet beter (bij sommige chronische invaliderende ziekten kan dat veelal niet anders).

Drie weken later laat mevrouw Van Straaten weten dat haar contract niet wordt verlengd. Ik leef mee met haar en haar kids. De maatschappij kan keihard zijn.

